

РЕШЕНИЕ

№ 2746

гр. София, 21.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1538** по описа за **2023** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на Б. Г. П. от [населено място], против Решение № 5099/13.12.2022 г., постановено по НАХД № 13516/2022 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 10-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 645689-F649107/05.07.2022 г., издадено от директор на офис /дирекция/ за обслужване – С. област в ТД на НАП – С., с което за нарушение по чл.50, ал.1, т.5, б.“в“ от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ) му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 4500 (четири хиляди и петстотин) лева, на основание чл. 80а, ал. 1 от ЗДДФЛ.

Решението е оспорено като постановено в нарушение на закона и при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл.348, ал1, т.1 и т.2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). В жалбата си и в съдебно заседание чрез процесуалния си представител, касаторът твърди, че административно-наказателното производство е образувано в нарушение на чл.34, ал.1 от ЗАНН; че в акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление не е посочена датата на извършване на нарушението; че

нарушението е квалифицирано неправилно. Касаторът счита и че съдът неправилно не е приложил института на чл. 28 от ЗАНН, въпреки наличието на всички предпоставки за това. Моли решението на районния съд да бъде отменено, както и потвърденото с него наказателно постановление. Претендира присъждане на направените разноски. Ответникът не изразява становище по касационната жалбата. Не претендира разноски. Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е основателна и решението на СРС следва да бъде отменено, както и потвърденото с него наказателно постановление.

Административен съд София- град, като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба по наведените в нея касационни основания, предвидени в чл.348, ал.1 от НПК, съгласно разпоредбата на чл.218, ал.1 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН, ангажираните по делото доказателства и съобразно закона, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна, срещу съдебен акт подлежащ на касационен контрол пред Административен съд – [населено място].

Разгледана по същество, е неоснователна.

С оспореното решение Софийски районен съд е потвърдил Наказателно постановление (НП) № 645689-F649107/05.07.2022 г., издадено от директор на офис /дирекция/ за обслужване – С. област в ТД на НАП – С., с което за нарушение по чл.50, ал.1, т.5, б.“в“ от ЗДДФЛ, на Б. Г. П. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 4500 (четири хиляди и петстотин) лева, на основание чл. 80а, ал. 1 от ЗДДФЛ.

Въз основа на събраните по делото доказателства, които подробно обсъжда, въззивният съд приема за установено, че с резолюция № П-22002321214986-ОПР-001/16.12.2021 г. е възложено извършване на проверка, извършена на 27.02.2022 г. в ТД на НАП, офис „И.“, [населено място]. В хода на проверката е установено, че на 29.11.2019 г. между М. М. Д. – заемодател и Б. Г. П. –заемополучател е сключен договор за паричен заем, по силата на който заемодателят предоставя на заемополучателя заем в размер на 45 000 лева, с лихва с годишен лихвен процент от 1,5 на сто и срок за погасяване на заема до 31.12.2022 г. На 29.11.2019 г от банковата сметка на М. М. Д. са преведени 15000 лева, а на 04.12.2019 г. са преведени 30000 лева по банковата сметка Б. Г. П..

В подадената от касатора годишна данъчна декларация по ЗДДФЛ за 2019г. с вх. № 2300И0164892/30.04.2020 г. не е декларирана непогасената част от получения през 2019 г. паричен заем, съгласно изискванията на чл.50, ал.1, т.5, б.“в“ от ЗДДФЛ в размер на 45 000 лева.

На 28.04.2022 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН), в който е приета за нарушена разпоредбата по чл. 50, ал.1, т.5, б.“в“ от ЗДДФЛ. На същата дата АУАН е връчен на Б. Г. П., който го подписва без възражения. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не са постъпили писмени възражения.

Въз основа на съставения АУАН, при идентичност на описаното нарушение и дадената му правна квалификация, е издадено обжалваното НП № 645689-F649107/05.07.2022 г., от директора на офис /дирекция/ за обслужване – С. област в ТД на НАП – С., с което на Б. Г. П. е наложена глоба в размер на 4500 лева, на основание чл. 80а, ал. 1 от ЗДДФЛ. Наказателното постановление е връчено на адресата си на 01.08.2022 г.

За да постанови обжалваното решение районният съд приема, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в сроковете по чл. 34 от ЗАНН и отговарят на формалните изисквания на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, като съдържат обстоятелства и факти, които в достатъчна степен описват вмененото на Б. Г. П. деяние, като посочват и нарушената законова норма. Обсъдена е и липсата на предпоставки за прилагане на чл. 28 от ЗАНН. При определяне на размера на имуществената санкция, въззивният съд е посочил, че наложената минимална такава е законосъобразна.

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият състав възприема фактическата обстановка, описана от въззивния съд в обжалваното решение, тъй като същата е установена с оглед събраните по делото доказателства. Споделя и направените изводи за извършено административно нарушение.

При съставянето на АУАН и НП не са допуснати нарушения на разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Въззивният съд правилно е приел, че двата акта са съставени в законовите срокове и съдържат предписаните от закона реквизити като минимално изискуемо съдържание. Нарушението е ясно описано, като му е дадена и съответната правна квалификация нарушение.

Според разпоредбата на чл.80, ал.1, т.5, б“в“ от ЗДДФЛ, местните физически лица подават годишна данъчна декларация по образец за предоставените/получените парични заеми, както следва: непогасената част от получените парични заеми през данъчната година, ако размерът им общо надхвърля 10000 лв., с изключение на получените кредити, предоставени от кредитни институции по смисъла на Закона за кредитните институции.

В случая не е спорно, че Б. Г. П. е местно физическо лице. От събраните писмени доказателства е установено, че в подадената за 2019г. от него ГДД по ЗДДФЛ не е деклариран непогасената част от получения през 2019 г. паричен заем в размер на 45000 лева, с което е нарушил посочената разпоредба.

Поради изложеното, законосъобразно е санкциониран на основание чл. 80а, ал.1 от ЗДДФЛ, според който физическо лице, което, като е задължено, не декларира или невярно декларира информацията по чл. 50, ал. 1, т. 5 , се наказва с глоба в размер 10 на сто от недеklarираните суми.

Правилен е изводът на съда, че са спазени давностните срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН. Според установената съдебна практика нарушението е установено, когато са били събрани всички доказателства в хода на извършената проверка. В случая това е станало на 27.02.2022 г., а АУАН е съставен на 28.04.2022 г. – в сроковете по чл.34, ал.1 и ал. 3 от ЗАНН. Не би могла да се приеме тезата на касатора, че нарушението е открито към датата на революцията за извършван на проверката – 16.12.2021г., тъй като към този момент административно-наказващият орган не би могъл да установи въз основа на наличната информация какво нарушение е извършено и от кого.

Неоснователни са и доводите на касатора, че в АУАН и НП не е посочена дата на извършване на нарушението. Посочено е, че законоустановеният срок за подаване на ГДД по чл.50 ЗДДФЛ е бил до 30.04.2020 г. Изпълнителното деяние е във формата на бездействие, което е констатирано на 27.02.2022 г.

Съдът споделя и доводите в обжалваното решение, че в настоящия случай не са налице основания за приложение на чл.28 от ЗАНН, доколкото извършеното не се характеризира с по-ниска обществена опасност от други прояви от този вид. В случая

прилагането на чл. 28 от ЗАНН поради маловажност на извършеното административно нарушение по съображения, че нарушението е за първи път и това обуславя неговата по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от същия вид, е неприложима. Дали са настъпили конкретни вреди от неизпълнението на задължението, установено в чл.80, ал.1, т.5, б“в“ от ЗДДФЛ, е ирелевантно при преценката, дали е налице маловажност на административното нарушение, защото самото то е формално. Съставът на административно нарушение не включва настъпване на вредоносни последици от неспазване на задължението за деклариране. Достатъчно е да е осъществено изпълнителното деяние под формата на бездействие, за да бъде ангажирана административно-наказателната отговорност на задълженото лице.

С оглед изложеното, районният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, с оглед липсата на претенция от ответника, разноси в настоящето производство не следва да се присъждат.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК , вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 5099/13.12.2022 г., постановено по НАХД № 13516/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 10-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: